

ció de Catalunya, segons les normes que el seu Parlament determinarà.”

Però encara és més interessant la norma sisenà, en la qual es disposà: “Els jutges i els magistrats que actualment presten servei a Catalunya, tindran dret a seguir prestant-lo mentre tinguin capacitat per a fer-ho. Els qui sollicitin llur trasllat fora del territori català, ho faran adreçant-se al Ministre de Justícia de la República, mitjançant el conseller de Justícia i Dret de la Generalitat, dintre el termini de dos mesos, a comptar des del dia de la publicació del Decret de traspàs dels serveis de justícia a la Generalitat a la “Gaceta” de Madrid; i la tramitació de llur trasllat es farà d'acord amb les normes generals de la legislació de l'Estat, en l'escalfó del qual seguiran figurant amb la consideració que reconeix als altres funcionaris l'apartat “a” de l'art. 1er. del Decret del 28 de març del 1933. Els qui no sollicitin llur trasllat dintre del termini esmentat, s'estendrà que opten pels serveis de la Generalitat, i seran compresos en l'apartat “f” de l'art. 1er. del susdit Decret.”

“Mentre tinguin capacitat per a fer-ho”. Però si els qui la posseïen eren comptadíssimes excepcions, per a l'enumeració dels quals sobraven els dits d'una mà, com s'havia de resoldre a-

quest conflicte? Ja he dit que, legalment, la Generalitat pogué resoldre'l aplicant la norma primera i cobrint les vacants amb jutges interins, que haguessin gaudit d'una permanència interinitat, perquè mai no hauria existit prou nombre de funcionaris de l'escalfó judicial coneixedors de la llengua catalana. En lloc d'aquesta solució, absolutament jurídica, la Generalitat creà, com veurem tot seguit, la ficció de que tots els funcionaris que, en el moment del traspàs de serveis es trobaven destinats a Catalunya, coneixien la llengua catalana. Sense que a això obstés el decret del 3 de novembre del 1933 (“Butlletí” del 21), que regulà l'ús de les llengües catalana i castellana en els afers de justícia.

El 10 d'abril del 34 (“Butlletí” del 13) es dictava el decret que regulava el concurs, del qual convé transcriure alguns preceptes: “Art. 11. — Tots els concursants d'acord amb l'art. 8è., hauran d'acreditar el coneixement de la llengua catalana.

La prova d'aquest coneixement constarà dels exercicis següents:

Primer. — Traducció directa del català al castellà d'un text escollit cada vegada pel Tribunal.

Segon. — Traducció inversa del castellà al català d'un text que el Tribunal escollirà en cada cas.

Aquestes proves no podran durar més de trenta minuts cada una.”

“Art. 15. — Quan els concursants facin en català els exercicis corresponents al Dret civil, quedaran exempts de practicar els exercicis justificatius de llur coneixement de la llengua catalana.

Queden exceptuats de provar el coneixement del Dret civil català i de la llengua catalana els magistrats i els jutges que, exercint càrrec en el territori de Catalunya en el moment del traspàs dels serveis de Justícia, hagin optat per servir a la Generalitat.”

La lectura d'aquests preceptes també permet suposar que per als funcionaris que a partir d'aleshores entressin a Catalunya la rigidesa havia d'ésser absoluta. Puc parlar per experiència: Quan, en quedar vacant el Jutjat de San Feliu de Llobregat, a l'estiu del trenta-quatre, no es presentà cap sol·licitant —els avantatges de la seva proximitat amb Barcelona sembla que no compensaven l'inconvenient d'un treball carregós—, i la Generalitat, en lloc de fer ús del seu dret a designar un interí, em cridà per exercir el càrrec —cosa que vèreig acceptar—, em calgué examinar-me de llengua i dret catalans. No exagero si afirmo que l'examen, més que una prova oficial, fou una conversa d'amics i col·legues a l'elegant saló del Ple del Tribunal de Cassació de Catalunya; d'aquí ve que jo sigui un dels rars funcionaris judi-

B I B L I O G R A F I A

Inserim avui el final¹⁾ de la interessant llista d'obres catalanes que Marcelino Menéndez y Pelayo dona en la seva obra *La Ciencia Española* (Madrid, 1933).

Joan Pere de Fontanella (segle XVII): *Sacri Senatus Cataloniae Decisiones* (1645).

De pactis nuptialibus seu capitulis matrimonialibus (1612).

De Jure Patronatus (1666).

Joan Pau Xammar (segle XVII): *Res judicatae in Regio senatu Cataloniae* (1657).

De officio judicis et advocati (1639).

Tomas Cerdà de Tallada (segle XVII): *Tractatus de Regimini Urbis at Regni Valentiae* (1654 i 1656).

Llorenç Mateu i Sanz (segle XVII): *De Regimini urbis et regni Valentiae... Tractatus* (1654-56). *Tratado de la celebración de Cortes del Reyno de Valencia* (1677).

CANONISTES

Sant Ramon de Penyafort (segle XIII): *Compilationes Decretalium Gregorii IX.*

Summa Raymundina.

Dubitabilia cum responsionibus ad quaedam capita missa ad pontificem.

Fr. Nicolau Rosell (segle XIV): *De quadruplici jurisdictione Romanae Ecclesiae in regnum Siciliae.*

De unitate Ecclesiae et schismate vitando.

Bernat Ramon de Mallorca (segle XIV): *Apparatus ac Declaratio super libro VI Decretalium.*

Fr. Nicolau Eymereich (segle XIV): *Directorium Inquistorium.*

De Potestate Pontificis contra haereticos, etc., etc.

Joan de Casanova (segle XV): *De Potestate Papae supra Concilium.*

Fr. Ciprià Benet (segle XV): *De Prima Orbis Sede.*

De Ecclesiastica Potestate.

De Pontificis Maximi auctoritate (1512).

Guillem de Montserrat (segle XV): *De Potestate Generali Concilii, ac de Episcoporum electione.*

De Reservationibus per Papam ex rationabili causa factis.

De Regia praeerrotiva in electionis dignitatibus.

Joan Baptista Cardona, bisbe de Tortosa (segle XVI): *De expugnendis haereticorum proprii nominibus* (1576).

Josep Esteve (segle XVI): *De Potestate coactiva, quam Romanus Pontifex exercet in negotia saecularia* (1586).

In causa Henrici Borbonii ad episcopos et presbyteros caeterosque catholicos regni Francorum (1590).

Gregori Mayans i Siscar (segle XVIII): *Examen del Concordato de 26 de Septiembre de 1737.*

1) Vegi's els números 6 i 7 de l'Avenç.